

книга на роба... и Горският пжтникъ — това е Месия неговъ.

Тя е високохуманна съ обилната си и сюблимна любовъ къмъ народа мъченикъ, когото учи какъ да се брани отъ тиранитѣ и експлоататоритѣ си: турци, фанариоти, гръкомани, чорбаджии и предатели.

Тя е възхвала на мъжеството и храбростта, апология на хайдутството, първа хайдушка поема въ нашата литература, която до сега бѣ последвана само отъ „Кървава пѣсенъ“ на П. Славейкова. Народниятъ духъ въ нея е изправенъ, вълнуващъ се въ своята примитивна мощъ и непримиримостъ съ унижителното и безчовѣчно робство.

Тя е характерна и въ връзка съ духа и напора на времето, изразяваща идеала на българското борческо поколѣние.

Тази поема, по замисълъ и съ повече отъ 900 куплета и 3700 стиха, е най-крупното поетично творение презъ игото, единъ подвигъ, който се пази въ съзнанието ни като дѣло на възторженъ борецъ съ дружината си въ недрата на великата планина, нейната китна природа: гори, пѣстри ухайни цвѣтя, славеи... и